

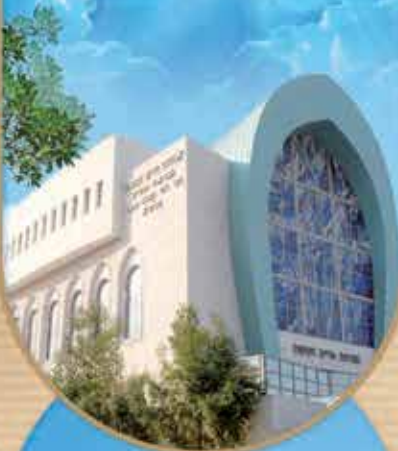
פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוו"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוו"ן רבי חיים פינטו זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 16:52 | 17:06 | 16:57 | 17:10

מוצאי שבת 18:05 | 18:07 | 18:06 | 18:08

רבינו תם 18:45 | 18:42 | 18:43 | 18:46

משכיל לדוד

חכם הרואה את הנולד

של ממש לקחת מבית מצרים בציווי ה', ולכן לא נאמר הפסוק "חכם לב יקח מצוות" גם עליהם. ואילו משה רבנו היה בבחינת (תמיד לב, א) "איזהו חכם הרואה את הנולד", שבשיעור קומתו ועוצמת רוחו יכול היה לחשב את התוצאה הרחוקה של נטילת הממון ולכן העדיף להתעסק בעצמות יוסף בבחינת עוסק במצוה פטור מן המצוה (סוכה כה, א). ומן הסתם משה רבנו לקח דבר כל שהוא ממצרים כדי לקיים את ציווי ה'. ועוד נראה שהרי משה היה נחשב לבנה של בתיה בת פרעה, ואף היא הלכה עימהם למדבר ומן הסתם אף היא לקחה מבית אביה חפצים, ואם כן זה נחשב שמשה רבנו יצא גם כן ברכוש גדול.

ומכיוון שעם ישראל לא השתדלו לצייר לעצמם את העתיד להיוולד ולקרות כתוצאה מאותה לקיטה בהולה של רכוש מצרים, הרי שנתעברו בבזיה שיקולים זרים של תאוות הממון והרכוש ולכן אותו רכוש בסופו הוביל אותם לחטא העגל, שמרכוש זה הביאו לפני אהרון והקימו את דמות העגל.

והקב"ה מברך את האדם בעושר לא בכדי שיוציא כספו להבל ולריק, אלא משום שרוצה לחנכו למתן צדקה ותמיכה בנדכאים וחלשים, אך לעיתים האדם הופך את היוצרות ומסתכל על הממון שברשותו כאל המטרה עצמה ולא כאמצעי להשגת המטרה וזוהי כמצוה הבאה בעבירה, הנובעת מכשל ופגם ביכולת לצפות ולחזות את הנולד.

אך לאחר כל זאת זיכרו עם ישראל את עצמם במשך חמישים יום, עד כדי כך שעם ישראל בזמן מתן תורה הקדימו נעשה לנשמע, ומשמע שהגיעו בכך לדרגת המלאכים המקבלים על עצמם לבצע את שליחות הקב"ה עוד בטרם יודעים מהי השליחות שתוטל עליהם (שבת פח, א). ולמעשה בזה שעם ישראל הקדים נעשה לנשמע הוא ראה את הנולד, שברום מעלתם הנשגבה כדרגת המלאכים יכלו לצפות ולראות למרחוק את התוצאה של קבלת התורה וזהו לשון הפסוק "וכל העם רואים את הקולות", שעצם אמירתם "נעשה ונשמע", העלתה אותם בדרגתם לדרגת המלאכים ויכלו לראות את הנולד ואת התוצאה הברוכה של קבלת עול תורה ומצוות, ועל כן מבואר מדוע נאמר בפסוק לשון "רואים".

ועל דרך הסוד חשבתי לבאר פסוק זה, שאיזהו חכם הרואה את הנולד, פירושו - שרואה עצמו עוד בטרם נולד, בשעה שהיה מצוי במעי אמו והיה המלאך נמצא עימו ומלמדו את כל התורה כולה (ע"י נדה ל, ב) ועל כל אבר ואבר שהתפתח בו היה המלאך מלמדו שאבר פלוני שקול כנגד מצוה פלונית וכו', ועל כן עליו להיזהר ולהקפיד לקיים את מצוות התורה בבואו לעולם העשייה. ועם ישראל בבואם לקבל את התורה אכן ראו את הקולות, ואלו קולות המלאכים שלימדו אותם תורה במעי אמן ולכן הקדימו נעשה לנשמע, שיכלו לצפות ולראות עוד קודם שנולדו את הנולד מקבלת התורה וקיום מצוותיה.

"וכל העם רואים את הקולות ואת הפלידים ואת קול השופר ואת ההר עשן וירא העם ויגעו ויעמדו מרחוק." (שמות כ, טו)

קשה היא הלשון המובאת בתורה "וכל העם רואים את הקולות", והלא דרך העולם לשמוע קולות ולא לראותם ומה מקום לכתוב בתורה לשון ראייה במקום שיש להשתמש בחוש השמיעה. ואפשר להסביר בדוחק שיש לקרוא את הפסוק "וייראו מן הקולות", שלא לשון ראייה יש כאן אלא לשון יראה, שפחדו מקול השופר ההולך ומתעצם על ההר שכידוע קול השופר מסמל או מלחמה, או יום דין. אך אין מקרא יוצא מידי פשוטו ויש להבין את כוונת הכתוב.

ונראה להסביר על דרך המוסר פסוק זה שהמילה 'רואים' היא מלשון הנאמר (תמיד לב, א) "איזהו חכם הרואה את הנולד", שבני ישראל היו בבחינת חכם הרואה את הנולד, אך לכאורה אף לשון ראייה בפסוק זה אינה במקומה, שביכולתו של האדם לנסות לחשב ולצפות את עתיד לקרות עימו, אך אין לו שום השגה לראות במפורש את העתיד לקרות ולהיוולד בעתיד ואם כן לא שייך לומר בכך לשון ראייה. ועל כן נראה לומר שמשמעות הפסוק היא שחכמתו של האדם תלויה ועומדת בזה שהוא צופה ורואה למרחוק את תוצאות מצותיו, האם מצוותו נעשית בשלמות לשם שמים, או חלילה יש בה שמץ של פגם ופסול ועורבבו בעשייתה מניעים שאינם טהורים, ויצא שקיום מצוה זו היא כמצוה הבאה בעבירה וראוי היה שלא נעשתה משנעשתה.

וככל שאדם משקיע מחשבה עמוקה יותר בציוו הדברים הוא יכול לדמיין ממש עין בעין את אשר עתיד לקרות ולהתרחש כתוצאה מקיום מצוותו, ואם אכן האדם מקיים את המצוה מתוך רצון למלא את רצון ה' ולהאדיר שם שמים בעולם, אזי שהוא זוכה לסיעתא דשמיא מיוחדת שלא תצא תקלה תחת ידו.

נאמר בלשון הפסוק (משלי י, ח) "חכם לב יקח מצוות" ומפרשים חז"ל (סוטה יג, א) שפסוק זה נאמר על משה רבנו שבשעה שכל עם ישראל היו עסוקים בבזית מצרים נתעסק משה רבנו בעצמות יוסף. ונתעוררתי לשאול מדוע פסוק זה אמור על משה רבנו בדוקא, הרי עם ישראל גם כן היו עסוקים במצוה ה' בשעה שנטלו את בית מצרים, שהרי נאמר לאברהם אבינו (בראשית טו, יד) "ואחרי כן יצאו ברכוש גדול", ומשמע שמצוה היא על עם ישראל לקחת את רכוש מצרים בכדי שהבטחת ה' לאברהם תתקיים במלואה, ואילו לא היו נוטלים מן הביזה היה נחשב להם כאילו ביטלו מצוות ה'. ואם כן קשה מדוע רק למשה לבדו עלתה ההתעסקות כהתעסקות במצוה, והפסוק האמור לעיל לא מתייחס כלל לעם ישראל שגם כן היו עסוקים במצוות בית מצרים.

ויש להשיב שאמנם בני ישראל נצטוו על בית מצרים, אך בשעה שהיו עסוקים בנטילת הרכוש לא ראו וחשבו על קיום מצוה ה', אלא תאוות הממון והרכוש תפסה את כל ישותם, ולכן נחשב להם כמצוה הבאה ללא הכנה

הילולא דצדיקיא

- כב - רבי מנחם מנדל השרף מקוצק
- כג - רבי יהושע רוקח האדמו"ר מבעלזא
- כד - רבי שאול הלוי מורטיריה אב"ד אמסטרדם
- כה - רבי ישראל ליפקין מסלנט מייסד תנועת המוסר
- כו - רבי דוד הלוי בעל 'טורי זהב'
- כז - רבי חיים בירדוגו
- כח - רבי נסים פרץ ראש ישיבת 'בית אל'

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר
הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

ביקור חולה והשכינה שמעליו

"והודעת להם את הדרך ילכו בה."
(שמות יח. כ)

ודרשו חז"ל בגמרא (בבא קמא ק.): "את הדרך" - זו גמילות חסדים. "ילכו" - זו ביקור חולים. וכפי שדרשו חז"ל בדומה לזה בגמרא (סוטה יד). אחרי ה' אלוקים תלכו" - להלך אחר מידותיו של הקב"ה, מה הוא מלביש ערומים אף אתה הלבש ערומים, מה הוא ביקר חולים אף אתה בקר חולים.

פרפרת נאה מצאנו בעניין זה, שהרי אמרו חז"ל (שבת יב.) "הנכנס לבקר את החולה בשבת אומר 'שבת היא מלזעוק ורפואה קרובה לבוא'". דבר זה נרמז בפסוק "משה ידבר והאלוקים יענו בקול". כלומר: אם המבקר ידבר - "מש"ה" (=ראשי תיבות "שבת היא מלזעוק") אזי האלוקים יענו ב"קו"ל" (=ראשי תיבות "ורפואה קרובה לבוא").

מדה טובה הייתה לו לגאון רבי חיים חזקיהו מדיני זצ"ל (בעל השדי חמד) לבקר בעצמו בבית - אבל או בבית שמחה ואפילו את העני שבעניים היה נוהג לבקר ולחלוק לו כבוד. פעם פגשוהו אנשים הולך בדרך כחום היום. שאלוהו: לאן פניו של הרב מועדות? השיב: "לקיים מצות ביקור חולים".

שאלוהו: מי הוא החולה? נקב בשמו. נחרזו השואלים ואמרו: "הן חולה זה עבריין הוא, אל ירבו כמותו בישראל".

העיר להם רבי חיים חזקיהו: ראשית הרי כבר נאמר: "אפילו חוטא שבישראל מלא מצוות כרימון" ושנית לא את החולה בלבד אנו הולכים לבקר, אלא גם את השכינה המרחפת מעל מיטת החולה.

התלוו האנשים עמו. כשראה אותם החולה, התרגש ושמח מאד. הוא התאושש, וישב על המטה מפני הכבוד. לא עברו ימים מועטים והוא יש התהלך ברחובות העיר בריא ושלם. ומאז חזר בתשובה שלימה, ולא נמצא בו כל דבר עבירה ('אורות ממזרח').

אלף דולה, ובני הקהילה זכו להיות שותפים להקמת היכל קודש מפואר שיתאים להשכנת ספרי התורה הקדושים בבית הכנסת.

כרטיס הטיסה מוכן ומזומן

בה' אולול תשס"ד התקיימה הילולת כ"ק אבי מורי זיע"א במוצאי שבת קודש לסדר שופטים במונטריאול שבקנדה, וביום ראשון שלמחרת אמור הייתי לטוס מקנדה לניו יורק ומשם להמשיך לארץ ישראל.

כרטיס הטיסה מקנדה לניו יורק נרכש עבורי על ידי מזכירי, והיה אמור להגיע אליי באמצעות יהודי פלוני. וזאת יש לדעת - שללא כרטיס הטיסה אין כל אפשרות לצאת לדרך, כיון שהמשטרה עלולה לעצור את הנוסעים בדרכם לשדה התעופה ולבקש לראות את כרטיס הטיסה.

תוך כדי ההילולא ניגש אליי יהודי ושאל אותי: "האם הרב מתכוון לנסוע מחר לניו יורק ומשם לטוס לארץ ישראל?"

"נכון" השבתי מיד, והיהודי המשיך: "האם כרטיס הטיסה נמצא כבר בידי הרב?"

"לא, הכרטיס עדיין לא הגיע אליי", השבתי לו. ולפיכך המשיך היהודי: "הכרטיס נמצא אצלי וכבר אלך להביאו לרב".

והיה הדבר לפלא פלאים, כיון שכפי הידוע לי אותו אדם לא הוזמן להילולא, וכיצד זה הופיע לפתע? אין זאת אלא יד ההשגחה ששלחה אותו להעביר אליי את הכרטיס הנצרך.

ואמנם, בדרכי לשדה התעופה עצרה אותנו המשטרה וביקשה לראות את כרטיס הטיסה שברוך ה' היה בידי. שאם לא כן - לא הייתי יכול להמשיך בדרכי לניו יורק.

באחד מביקורי בטורונטו שבקנדה לצורך חיזוק הרבים, עלה בדעתי בפתע פתאום לטוס בסוף אותו שבוע לדיל שבניו ג'רסי בארצות הברית כדי לשבות שם את השבת.

הדבר היה חסר כל הגיון, שכן היה עדיף שאהיה בשבת בטורונטו לרגל שמחת הנישואין של אחד מתומכי מוסדותינו הגדולים, ובכך הייתה יכולה להיות תועלת גדולה למוסדות הקדושים ולכל עולם התורה, אך עצת ה' הייתה שאסע לדיל בניו ג'רסי, וכך אכן עשיתי.

כשהגעתי לדיל בניו ג'רסי נשאתי בפני אנשי הקהילה דברי התעוררות וחיזוק ומילאתי אותם בדברי אלוקים חיים.

בשעת הדרשה שמת לי לב לכך שלמרות שבת הכנסת בו דרשתי נבנה בפאר רב - לא היה בו עדיין ארון קודש מכובד שיהווה משכן מפואר לספרי התורה. כאשר שאלתי את הגבאים לסיבת הדבר הם השיבו לי שבתוכניתם לבנות היכל קודש מרשים ומהודר שיתאים לפאר ששולט בכל בית הכנסת, אך עדיין חסר סכום כסף לסכום הגדול שנדרש לשם כך ולכן מתעכבת בניית ההיכל.

מיד עלה במחשבתי שיתכן שלצורך עניין זה הקב"ה שלח אותי לניו ג'רסי, וממחשבה למעשה אספתי את כל הקהל ודיברתי בפניהם על מעלת כבוד התורה, ועל כך שמצווה גדולה וחשובה לתרום להקמת היכל הקודש.

המתפללים במקום התפלאו לראות שאני מבקש מהם תרומות עבור בית הכנסת שלהם, במקום שאאסוף תרומות למוסדותיי הקדושים, ועוד יותר גברה פליאתם כשראו שאני מרים את תרומתי ראשון.

כך, תוך מספר רגעים נאסף סכום הכסף הדרוש לבניית ההיכל בסך מאה וחמישים

במרה מפטירין

הפטרות השבוע:

"בשנת מות המלך עזיהו". (ישעיהו ו)

הקשר לפרשה: בהפטרה מתואר ענין גילוי שכינה בבית הבחירה בירושלים, כפי המתואר בפרשה על גילוי השכינה לעיני כל ישראל במעמד הר סיני ומתן תורה.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

עצה טובה ותיקון למפרע

אם נכשל באסור שמיעת לשון הרע, תכף יחפש עליו, בכל כוחותיו זכות בפני המספר, וישתדל להוציא מה שיש בלבו עליו ועל ידי זה יתקן את האיסור למפרע.

ואם הוא מכיר את טבעו של המספר, שכל מה שיכריעוהו לכף זכות - הוא יגנהו יותר, בודאי השתיקה טובה בזה. ואחר כך, כשילך המספר, מצוה שיסביר לפני שאר השומעים את כל הענין לזכות, ולהשתדל עבור זה להוציא מלבם הגנות שנאמר עליו.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

תמימות בעבודת ה' מגינה מפני העמלקים

"וישמע יתרו כהן מדין חתן משה את כל אשר עשה א-להים למשה ולישראל עמו כי הוציא ה' את ישראל מצרים". (שמות יח, א)

אומר רש"י 'מה שמועה שמע ובא, קריעת ים סוף ומלחמת עמלק'. וקשה הדבר עד מאוד, מפני מה לא כתב רש"י שיתרו בא לעם ישראל מתוך ששמע על ניסי מלחמת מצרים, מדוע דוקא מלחמת עמלק היא זו שעוררה אותו לחבור אל העם היהודי.

וחשבתי שכל המהות של מלחמת עמלק בישראל היתה לקררם ביראת שמים ולבטל את נאמנותם לבוראם על ידי הכנסת ספקות בליבם. לעומת זאת רצונם של המצריים היה להרוג את עם ישראל מבחינה פיזית, על ידי שהטילו עליהם עול ושעבוד וכך היו מתמעטים ישראל וכלים מאליהם. לעומת כן העמלקיים לא חיפשו להשמיד את עם ישראל מבחינה מספרית וכמותית, אלא כל רצונם ומגמתם היה להרגם מן הפן הרוחני ולנתקם מהקב"ה.

והנה מצינו שבזמן שמצרים רדפו אחרי בני ישראל במדבר הם מיהרו לצעוק אל ה' שיושיעם ומגד כדאשר העמלקים פתחו במלחמה רוחנית כנגד עם ישראל לא מצינו שהעם פונה בצעקה אל ה' אלוקיו שיושיעם מציפורני העמלקים.

ונראה שהחילוק בין תגובת עם ישראל למלחמה עם המצרים, לבין תגובתם למלחמת עמלק נעוץ בכך, שכאשר עם ישראל נוכח לראות שהמצרים קרבים אליהם וחרבות שלופות בידם מיד חשו בסכנה קיומית ולכן צעקו אל ה' שיושיעם, אך העמלקים לעומת זאת לא באו להילחם עם בני ישראל בחרבות שלופות אלא מלחמתם היתה שקטה והרסנית מתוך כך שקיררו את אמונתם וזרעו ספקות בליבם. והיות ועם ישראל לא זיהה את הסכנה מצד העם העמלקי ולא הכירו בכך שהם למעשה מצויים במלחמה איתם, לפיכך לא פנו אל הקב"ה בתפילה ובקשה שיושיעם מיד העמלקים.

וזהו למעשה משל על כל המציאות של עם ישראל וקיומו בעולם. נאמר (דברים יח, יג) "תמים תהיה עם ה' אלוהיך", ומשמע שיש לעבוד את ה' בפשטות ובנאמנות מבלי להתחכם ולשאול שאלות, אלא רק משום שזהו ציווי הבורא. העם העמלקי בידעו שבני ישראל יכולים להיות נאמנים לקב"ה רק על ידי אמונה פשוטה חיפש היאך יוכל לקרר את אמונתם זו ולכן התחיל לנטוע בליבם ספקות ושאלות, וכך בצורה מתוחכמת זו גרמו לבני ישראל לשאול שאלות עד ששאלותיהם הובילו אותם לבנות את העגל אשר נזכר לעם ישראל לדיראון עולם.

פעמים רבות כאשר אני עורך קבלת קהל, מגיעים אלי אנשים רחוקים משמירת תורה ומצוות ומבקשים ברכה על עניין מסוים הטורד את מנוחתם. בדרך כלל לפני שאני מברך את העומד לפני אני מבקש ממנו לקבל על עצמו קבלה כלשהי על מנת שיהא ראוי שהברכה תחול עליו ותתקיים בו. יש מן האנשים השומעים לבקשתי ומיד מקבלים על עצמם להתחזק בדבר הדורש חיזוק, כגון קביעת עיתים לתורה, לבישת ציצית, הנחת תפילין וכדומה, וכן כיסוי ראש, לבוש צנוע ושמירת טהרת המשפחה. לעומת זאת ישנם כאלה המנסים להתחכם איתי ומקשים לפני מה התועלת לקבל קבלה פשוטה ומנסים בכל דרך לנתק את הקשר בין הברכה שאני עומד לברכם לבין הצורך שלהם להתחזק.

כמו כן ישנם אנשים שלאחר שאני גומר לברכם הם אינן עונים אמן אלא תולים בי עיניים שואלות כאילו רוצים לומר לי "וכי כל זה מה שיש לך להציע", ומתוך מבטם אני מבין שברצונם לומר לי לפעול איזו פעולה ממשית על מנת שיושעו. ולאותם אנשים ברצוני לומר שכאשר אדם מאמין בברכה ובכוח הסגולי שלה אזי שלברכה יש יכולת לחול עליו ולהתקיים בו, אך כאשר לאדם חסרה האמונה הפשוטה והוא מנסה כדרך העמלקים להתחכם בכל דרך אפשרית, אזי ברור הוא שהברכה לא תוכל לשרות עליו ולא תביא לו כל תועלת.

חזק וברוך

מתחזקים באחוה וזוכים לברכה

מסופר על רופא בעל תשובה שעלה ארצה מארה"ב. שנסאל על הרקע שהביאו לשוב אל אביו שבשמים. וזה סיפר דברים כהווייתם, מה חולל בו את המהפך בחיים.

וכך הוא סיפר:

יום אחד הגיע אלי חולה שכל המערכות הגופניות שלו קרסו, חולה אנוש, שנותרו לו מספר ימים לחיות. בדיון שהתקיים בין הרופאים הבכירים הובעה הערכה שבניתוח מסובך ומורכב ניתן להותירו עוד כמחצית השנה בחיים. הניתוח יקר מאד וגם מנת הייסורים הממתינה לו גדולה.

הצגנו אפוא את המצב לאשורו בפני המשפחה והמתנו להכרעתם.

החולה עצמו, שהיה מתלמידי הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל, ביקש להפנות את השאלה למורו ורבו.

שמעתי את בקשתו, והחלטתי בעצמי להגיע אל רבי משה זצ"ל לשמוע ממקור ראשון את דעתו. הגעתי אל רבי משה - מספר אותו רופא - והצגתי בפניו את הבעיה. מעיני ירדו דמעות, קרוב לעשרים דקות ישב ובכה. שנים לא שמע מתלמידו זה, וברגע שנודע לו על מצבו הרפואי, בכה ללא הפוגה. מה לעשות?

ביקש ר' משה שהות של יום לחשוב ולהחליט. למחרת אמר: לנתח! אנחנו נתפלל לרפואתו ונבקש שבבילו שנים ארוכות.

רבי משה נימק את תשובתו והוסיף להסביר את סיבת החלטתו ומקור אמונתו כי החולה אכן יאריך ימים, לפי החשבון הבא:

הנה במשך כחצי שנה הוא יזכה החולה לענות 'אמן' על כמה ברכות, מלאך ייווצר מכל 'אמן' שלו, כל מלאך ומלאך מאלו האמנים יצטרפו לפמליא של מעלה, והם יעמדו להגן עליו לשמרו ולהמליץ עליו זכות.

חשבון זה שערך רבי משה בפני הרופא ומשפחת החולה התקבל על לבם, והדברים לחלו בלבו של הרופא שעשה חשבון נפש עם עצמו עד ששב לאביו שבשמים בכל לבו.

רפואה לנפש האדם

בעל ה'שומר אמונים' בספרו 'טהרת הקודש' מביא: הלוא נביא חשבון, שהרי בעל הרוקח כידוע האריך בסדרי תיקון לכל חטא וחטא על ידי צומות, על ידי תעניות וסגופים. וישנם חטאים הצריכים עשרות תעניות ושאר ייסורים. ואנו בעוונותינו חלש כוחנו מלעשות סדרי תיקון אלו.

אולם נתבונן נא רגע קט, וכי מה שאמרו חז"ל בדבריהם הקדושים והבטיחונו פחותים הם מדברי הרוקח והאר"י ז"ל? הלוא דברי חז"ל הקדושים והבטחתם גדולים לאין ערוך והשוואה.

לכן יש לאמץ עצת חז"ל ולסמוך על הבטחתם כי העונה "אמן בכל כוחו" נמחלים כל עוונותינו. הלוא זה נורא נוראות איזה כח יש בעניית אמן בכוונה רבה. אם כן עלינו לנצל את ההזדמנויות הרבות שנופלות לידינו דבר שבכל יום ויום ולהשתדל לרוץ אחר כל ברכה שנאמרת ולומר אמן בכוונה, וביזה זוכים בכל יום למחילת עוונות המובטחת על פי רבותינו התנאים והאמורים.

מי שמבין בערכה של עניית 'אמן' שהיא פותחת שער גן עדן, מצילתו מגזירות רעות גם בעולם הזה. פותחת לו שערי תפילה, ויותר מכך, מי שמבין בערכה של עניית "אמן יהא שמיה רבא" הקורעת גזר דין, יאסוף לעצמו עוד ועוד אמנים, עוד ועוד מלאכים טובים שילמדו עליו זכות לפני אביו שבשמים.

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

זכור לטוב

היה אליו לאמר וגו' שמעתי את תפלתך וגו' הנני רופא לך ביום השלישי תעלה בית ה' וגו' ויאמר חזקיהו אל ישעיהו מה אות וגו' ויאמר ישעיהו הנביא זה לך האות וגו' הלך הצל י' מעלות וגו' ויקרא ישעיהו הנביא אל ה' וישב את הצל וגו' אחרנית עשר מעלות".

באותה שעה נתעוותו כל עכו"ם הן וחכמיהם ומכשפיהם ואמרו אין אדם מכיר בדבר זה אלא ב"ד הגדול שבירושלים בלבד. מיד כתב מלך בבל ספרים ומנחה אל חזקיהו מלך יהודה כי שמע כי חלה חזקיהו, "וישמע אליהם חזקיהו ויראם את כל בית נכתה וגו' לא היה דבר אשר לא הראם חזקיהו".

מיד נחה רוח א-להים על ישעיהו ואמר לו לחזקיהו "מה אמרו האנשים האלה ומאין יבאו אליך וגו' ויאמר מה ראו בביתך ויאמר חזקיהו וגו' לא היה דבר אשר לא הראיתם באוצרותי". וכי דברים הללו בקש ממנו? אלא אמר לו מפני מה גלית סוד ה' לעכו"ם. ועכו"ם אומרים וכי מה שינוי יש בחזקיהו מאביו שבשמים, לפיכך נאמר "ויאמר ישעיהו אל חזקיהו שמע דבר ה' הנה ימים באים ונשא את כל אשר בביתך וגו' בבלה לא יותר דבר" וגו'.

מכאן אמרו לא יתגאה אדם מדברי תורה ולא יתגרה עליהם שמא עוקרין אותו מן העולם, שכן מצינו ביחזקיהו המלך שהתגאה בדברי תורה והתגרה עליהן ובקשו לעוקרו מן העולם. בשעה שא-להים בשמים הודיעו לחזקיהו שירפא אותו בשכר תפלתו ודמעתו ויעלה ביום השלישי בית ה', שאל חזקיהו אות שנאמר מה אות כי ירפא ה' לי, ושינה לו הקב"ה מעשה שמים וכשנינה לו מעשה שמים גבה דעתו עליו ואכל עם העכו"ם, ובשביל שאכל עם עכו"ם והראה להם את הארון וגילה להם סוד העליונים, נתן לו מנשה.

דחזאי לי ברוח הקודש דנפקו מינאי בנין דלא מעלי. אמר לו בהדי כבשי דרחמנא למה לך, מאי דמפקדת איבעי לך למעבד ומה דניחא קמיה דקב"ה ליעבד.

אמר לו הב לי ברתך, השתא אפשר דגרמא זכותא דידך וידידי ונפקו מינאי בנין דמעלי. אמר לו כבר נגזרה עליך גזירה. אמר לו בן אמוץ כלה נבואתך וצא, כך מקובלני מבית אבי אבא אפילו חרב חדה מונחת על צואריו של אדם אל ימנע את עצמו מן הרחמים, שנאמר (איוב י"ג) "הן יקטלני או יחל".

לכן ישא אדם אשה כדי שיהיו לו בנים, וילמוד מחזקיהו אע"פ שידע בדעתו ברוה"ק שלא יהיו לו בנים הגונים ולפיכך נתן דחום לפני המקום, אפילו הכי היה נענש בעוה"ב אם לא היה נושא אשה.

ולמדו חכמים ארבעה דברים בתפלה:

אחד; שלא יעמוד אדם בבקעה להתפלל כדרך עכו"ם.

שנית; שלא יעמוד ברשות הרבים ויתפלל, מפני דעת הבריות ומפני דעת הנשים.

שלישית; שיקדש את מחנהו ד' אמות לצפון ד"א לדרום וד"א למזרח וד' אמות למערב, ואם היתה התפלה בביתו צריך לקדש את כל הבית אפילו מאה אמה. למה. "כי ה' א-להיך אש אוכלה הוא" (דברים ד).

רביעית; למדו חכמים שלא יעמוד אדם בצד עץ או בצד אבן ויתפלל אלא בצד הקיר, ולא יפסיק שום דבר בינו ובין הקיר שנאמר (מלכים כ') "ויסב את פניו אל הקיר ויתפלל אל ה' וגו'. ויבר חזקיהו בכי גדול".

ה' הוא רחום וחונן ומלא רחמים היה רואה שפתיו דובבות מישרים בחכמה בבינה בדעת ובהשכל, שמע מיד את תפלתו שנאמר "ויהי ישעיהו לא יצא חצר התיכונה ודבר ה'

ישמור אדם דברים בלבו שלא יאכל עם עכו"ם על השלחן, שכן מצינו בחזקיהו מלך יהודה שאכל עם עכו"ם על השלחן ולסוף נענש עליו עונש גדול.

מנין. תדע לך כשכבא סנחריב והקיף את ירושלים, עמד חזקיהו בתפלה לפני הקב"ה שנאמר (מלכים ב. ט) "ויתפלל חזקיהו לפני ה' ויאמר ה' אלהי ישראל יושב הכרובים וגו' הטה ה' אזנך ושמע פקח ה' עיניך וראה ושמע את דברי סנחריב וגו' וידעו כל ממלכות הארץ כי אתה ה' אלהים לבדך". נראה שהיה חזקיהו מדבר עם הקב"ה כאדם שהוא מדבר עם חברו, מיד נחה רוח א-להים על ישעיהו הנביא ואמר ליה ישעיהו הנביא לחזקיהו המלך; והלא אדם שהוא מדבר עם מי שהוא גדול ממנו הלא מרתיע כל גופו ונודעזעין כל אבריו, המדבר לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה - על אחת כמה וכמה שיהא מדבר באימה וביראה וברתת ובזיע.

לפיכך חלה חזקיהו חולי גדול, שנאמר "בימים ההם חלה חזקיהו למות ויבא אליו ישעיהו וגו' ויאמר אליו כה אמר ה' צו לביתך כי מת אתה ולא תחיה". מאי כי מת אתה ולא תחיה? אמר ליה הנביא מת אתה בעולם הוה ולא תחיה בעולם הבא. אמר לו וכל כך למה? אמר לו משום דלא עסקת בפריה לורביה. אמר לו משום

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

הרב הגדול הצדיק כמוהר"ר רבי דוד בן חזאן זיע"א, ידידו ורעו של כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א, לא זכה להפקד בבנים במשך שנים רבות. בכל הזדמנות הוא היה מתפלל להקב"ה כדי שיזכה אותו בזרע קודש של קיימא, בכך זכר לעבודתו וליראתו. תפילתו עשתה פרי וכעבור זמן מה נפקד רבי דוד לשמחתו בבן זכר. אך שמחתו לא ארכה זמן רב, בנו יחידו מת בעודו תינוק בשנים על ידי מעשה שהיה.

רבי דוד בן חזאן היה ידוע כמי שלומד תמיד את תורת הקבלה והסוד. פעם, בהיות ילדו זה בגיל שבע שנים בלבד, ישב רבי דוד ועסק בתורת הנסתר. לפתע הגיע ילדו, והחל ללמוד עם אביו את תורת הנסתר והח"ן עם סודות נפלאים, ואמנם הוא קלט היטב את מה שלמד. ואף לתלמידי אביו גילה ילד פלא זה, סודות תורה רבים [ספר "שנות חיים" ו"מקור החיים"].

מאז נקרא הילד בפי כל אנשי העיר "הנביא". כי כל מה שראה היה אמת.

ואולם, אביו פחד מאד מן הדבר, ולכן התפלל על בנו שיסתלק לבית עולמו, כדי שלא יפחיד אנשים בגלותו להם את מצפונוי לבם. הבן נפטר ונסתלק לבית עולמו. קברו נכרה בבית העלמין באסווריא ליד קבר רבו - כ"ק רבי חיים פינטו הגדול זיע"א, ושם מנוחתו כבוד עד עצם היום הזה. [שבח חיים].

לפני מספר שנים, כשהגעתי לבית החיים שבאסווריא בסמיכות למקום ציונו של הרב הקדוש המקובל רבי יעקב ביבאס זיע"א, הבחנתי בדמותו של ילד הניצבת ליד קברו של הילד "הנביא". הערתי את אזני השומר הגוי על הימצאותו של ילד בודד בתוככי בית החיים, ואז הגיב הגוי כי אינו רואה שום ילד בבית החיים. הצבעתי במדויק על מקום הימצאו של הילד, אך נתקיים בו בגוי דברי הכתוב "עינים להם ולא יראו".

על פי השערתי, היתה זאת דמותו בבואתו של הילד "הנביא", שעמד בסמיכות לקברו בבית החיים. ואך דבר טבעי הוא שהשומר הגוי לא יכל לראות בעיניו את דמותו של הילד הצדיק.